

seminarium varadiensis

Anul XI
Numărul
7 (75)
APRILIE
2015

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

DESPRE DEMONI ȘI LUMEA LOR (I)

Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe El. Precum se risipește fumul, să se risipească; precum se topește ceara de fața focului, așa să piară păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar dreptii să se bucure și să se veselească înaintea lui Dumnezeu... (Ps. 67,1-3)

Suntem în perioada pascală și trebuie să ne amintim faptul că Isus a venit în lume să strice lucrurile diavolului (1In 3,8). În numerele precedente ale revistei noastre am vorbit despre îngerii, aceste ființe supranaturale create de Dumnezeu care au un rol deosebit în viața noastră și în istoria mântuirii. Am vorbit despre scara ierarhică angelică, despre îngerii păzitori, despre arhangheli și despre alte subiecte referitoare la îngerii.

În cele ce urmează vom încerca să răspundem la anumite întrebări, precum: există diavolul cu adevărat sau este doar o închipuire a lumii? Dacă există, cine este și ce legătură are cu noi? De ce lumea se teme de el? Ce dorește și cu cine are de a face? Care este impactul acțiunii sale în lume, în viața preotului?

Dincolo de faptul că astăzi asistăm adesea la o atitudine tot mai demonizată asupra lumii și a societății, trebuie să luăm în serios subiectul și să știm să facem diferențele de rigoare între realitate și ficțiune.

Adesea întâlnim în zilele noastre ideea că, diavolul sau satana, despre care vorbește Sfânta Scriptură ar fi doar o figură mitică un simbol sau o personificare a răului și a păcatului. O astfel de viziune nu corespunde învățaturii Bisericii și nici interpretării Sfintei Scripturi. La Conciliul al IV-lea din Lateran (1215) s-a declarat ca adevăr de credință faptul că diavolul există și este o creatură spirituală: diavolul și ceilalți demoni au fost fără îndoială creați cu o natură bună de către Dumnezeu, dar au devenit răi. (CBC 191)

Sfânta Scriptură vorbește despre un păcat al acestor Îngeri (2Pt 2,4: Căci dacă Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci, legându-i cu legăturile întunericului în iad, i-a dat să fie păziți spre judecată, ...). Această cădere corespunde în faptul că prin alegere liberă aceste spirite create l-au refuzat în chip radical și irevocabil pe Dumnezeu și Împărăția Lui. (CBC 3,9-2) După cădere, spune Sf. Ioan Damaschinul, nu există căință pentru ei așa cum nici pentru oameni nu există căință după moarte.

Alegerea Îngerilor de a se răzvrăti împotriva lui Dumnezeu este articulată de către Sfânta Scriptură. Profetul Isaia amintește de un regel al Babiloniei, numindu-l în mod

simbolic purtător de lumină: Lucifer cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineții! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri! Tu care ziceai în cugetul tău: „Ridica-mă-voi în ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi așeza jilțul meu! În muntele cel sfânt voi pune sălașul meu, în fundurile laturei celei de miazănoapte. Sui-mă-voi deasupra norilor și asemenea cu Cel Preaînalt voi fi”. (Is 14,12-14)

Mai explicit și mai dramatic este textul din Apocalipsă: Odată ce o parte din îngerii au păcătuit, dorind să se depărteze de Dumnezeu, în cer s-a făcut război mare: Mihail și îngerii lui s-au luptat cu dragonul; și dragonul a luptat împreună cu îngerii lui, dar n-a avut putere și nu s-a mai găsit locul lor în cer. Atunci a fost aruncat dragonul cel mare, șarpele cel de la început, care se cheamă diavolul și Satana, cel care înșeală toată omenirea, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. (Ap. 12,7-10)

Trebuie să știm că diavolul este o ființă spirituală de natură angelică condamnată pentru eternitate. Chiar dacă este o ființă supranaturală, diavolul face parte din creația lui Dumnezeu. Nu este o ființă divină, dar natura sa spirituală depășește limitele naturii umane, iar acest lucru motivează cunoașterea pe care o are, superioară omului. Diavolul a fost creat ca înger bun. Tot ceea ce Dumnezeu a creat - a creat bun, dar din alegerea sa, diavolul a devenit înger al întunericului.

Îngerii care s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu au fost alungați în abis. Au devenit îngerii ai întunericului, pierzând tot ceea ce Dumnezeu a pus în ei în mod supranatural. Nu au pierdut însă natura angelică și ceea ce aceasta presupune: inteligență și voință. Sunt mai puternici decât oamenii, dar nu pot intra în sufletul acestora. Prin intermediul materiei și al corpului uman, însă, pot să-și exercite influențele lor malefice. Dacă omul este în perfectă comuniune cu Dumnezeu având o viață sacramentală și de rugăciune, poate fi ferit de orice acțiune a celui rău. Rugăciunea a reprezentat, reprezintă și va reprezenta pentru totdeauna un scut puternic de apărare.

Pr. Anton CIOBA
Rector

BINECUVÂNTAREA REVERENDELOR

Ca în fiecare an, sărbătoarea Bunevestiri a venit cu emoții pentru seminariștii din anul I, ai Seminarului Teologic Greco-Catolic Sfinții Trei Ierarhi „Vasile, Grigore și Ioan” din Oradea. În cadrul Vecerniei celebrată în Biserica Seminarului, PS. Virgil, având alături un sobor de preoți, a binecuvântat reverendele, înveșmântând pe cei 9 studenți, nerăbdători să facă primul pas în parcursul lor de formare.

Numită „haina zilnică a preotului”, reverenda este un semn distinctiv, care impune respect și, probabil, o oarecare sobrietate în atitudine. Însă noi, cei care am primit binecuvântarea de o purta, trebuie să conștientizăm că aceasta este o ținută menită să reflecte starea de smerenie și de ascultare a noastră ca servitori ai lui Dumnezeu.

În cuvântul de învățătură, Preasfințitul Virgil Bercea, Episcop de Oradea Mare, a subliniat importanța postului, ca timp sfânt în care ne aflăm, ca dedicare cu totul lui Hristos. Relatând și o scurtă poveste din copilăria sa, a evidențiat că metaniile mari, specifice acestei perioade a păresimilor, reprezintă de fapt,

închinarea întregii noastre făpturi lui Hristos Domnul. În final, Preasfințitul ne-a îndemnat să luăm modelul Preacuratei Fecioare Maria și să răspundem și noi atât de frumos chemării lui Dumnezeu: „Fie mie după cuvântul tău!” (Lc. 1,38).

Tuturor le urăm binecuvântări și haruri în drumul formării pentru Sfânta Taină a Preoției.

REDACTIA

SCHIMB DE EXPERIENȚĂ

În ziua în care am început exercițiile spirituale anuale premergătoare Sărbătorii Paștilor, desfășurate la Centrul Manresa din Cluj-Napoca, în perioada 1-4 aprilie, colectivul Seminarului nostru a făcut o vizită Seminarului Sf. Ioan Evanghelistul din Cluj-Napoca.

Acolo am fost întâmpinați cu multă căldură de către pr. rector Călin Bot, împreună cu formatorii și cu surorile care lucrează în Seminar, dar nu în ultimul rând de către frații seminariști, cu care am petrecut împreună o după-amiază. A fost o întâlnire bine-venită, deoarece am putut să înnodăm relații de prietenie cu colegii noștri din Eparhia de Cluj-Gherla. Spunea odată un preot: „Când Dumnezeu vrea să-ți facă un cadou, îți dă un prieten”. După prânzul

luat împreună, timp în care am avut posibilitatea să ne cunoaștem mai bine, să împărtășim fiecare diferite gânduri și experiențe pe care le-am trăit în seminar, a avut loc o vizită a bibliotecii seminarului. Am fost surprinși de numărul mare de cărți pe care le deține această bibliotecă și de atmosfera propice studiului, pe care o oferă. Dacă în timpul mesei am discutat despre diverse lucruri, în bibliotecă au început discuții teologice interesante.

Am încheiat întâlnirea noastră la Seminarul

Greco-Catolic din Cluj-Napoca, cu o rugăciune, iar după aceasta am continuat momentul nostru de comuniune cu o vizitare a orașului. Am fost surprins să văd, felul în care s-au legat prietenii între seminariștii de la Oradea și cei din Cluj și să văd cum diverși seminariști din cele două Eparhii, organizați în grupuri de câte trei-patru, au pornit agale pe străzile orașului.

Apropiindu-se seara, am urmat cuvintele rugăciunii și, lepădând toată grija cea lumească, ne-am reunit în Catedrala Greco-Catolică „Schimbarea la Față” împreună cu PS Florentin pentru a celebra Liturghia Darurilor Înainte Sfințite. Imediat după sfârșitul liturghiei a urmat o meditație sub genericul „Viața consacrată văzută ca Dar pentru oameni”.

După ce ne-am luat rămas bun de la frații noștri am pornit spre Centrul Manresa unde a avut loc o primă cateheză care avea menirea de a ne introduce în atmosfera exercițiilor spirituale.

Întâlnirea cu seminariștii din Cluj a fost una deosebit de rodnică și sperăm să ne întâlnim și cu alte ocazii, pentru a crea o relație de prietenie cât mai strânsă, între cele două seminarii.

Dariu COMES

Anul IV

EXERCIIII SPIRITUALE PENTRU SEMINARIȘTII ORĂDENI

„Toată grija cea lumească de la noi să o lepădăm”.

Mânați de acest îndemn, noi, seminariștii orădeni am pornit spre Centrul Ignațian „Manresa” din Cluj Napoca unde, sub îndrumarea Pr. Marius Taloș - Superiorul Regional al Iezuiților din România, în perioada 1-4 aprilie, am făcut exercițiile spirituale în vederea pregătirii sufletești pentru Praznicul Învierii Domnului.

În ziua în care am ajuns la Cluj, am luat parte la o împărtășire frățească alături de seminariștii clujeni, iar mai apoi am participat în Catedrala “Schimbarea la Față” la Sfânta Liturghie a Darurilor Mai Înainte Sfințite celebrată de PS Florentin Crihălmeanu, care mai apoi a ținut o meditație despre Viața consacrată văzută ca Dar pentru oameni. Odată terminat oficiul, am plecat spre centrul iezuit pentru a începe exercițiile spirituale.

În prima seară, pr. Marius ne-a întâmpinat cu iubire și căldură, făcând introducerea în exercițiile spirituale. Ne-a prezentat rugăciunea în jurul căreia s-au construit meditațiile, rugăciunea lui Efreem Sirul:

„Doamne și Stăpâne al vieții mele, nu-mi da mie spiritul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de domnie și al grăirii în deșert! Iar spiritul curăției, al gândului smerit (umilinței), al răbdării și al dragostei, dăruiește-mi mie, robului Tău! Așa, Doamne, Împărate, dăruiește-mi mie ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”. După aceasta, ne-am retras în capelă pentru a ne reculege în rugăciunea de seară, care trebuie să fie - după cum spune și Catehismul Bisericii Catolice „amintire a lui Dumnezeu” și o trezire frecventă a „memoriei inimii”(CBC 2697). Atmosfera de rugăciune și meditație de pe parcursul zilelor de reculegere a fost îmbălsămată de starea de silentium, ce reprezintă, după cum ne spunea pr. Marius, o liniște ce ne readuce la odihna cea dintâi-requiem, odihna împreună cu Mântuitorul.

Începând cea de a doua zi în aceeași stare de liniște sufletească, dar și trupească, am participat la

celebrarea Sfintei Liturghii de către pr. rector Anton Cioba, pr. spiritual Anton Rus, pr. Gabriel Borzoș și pr. Marius Taloș. Prima meditație s-a concentrat asupra primelor două spirite rele din rugăciunea Sf. Efreem Sirul: spiritul (diavolul) trândăviei și al grijii de multe. Primul dintre ele nu se referă la obișnuita trândăvie, ci la trândăvia mult mai vătămătoare a nelucrării poruncilor lui Dumnezeu, căci doar prin lucrarea acestor porunci putem urca spre dobândirea asemănării cu Dumnezeu. Diavolul grijii de multe este cel care ne face să vrem să fugim de suferință prin căutare de plăceri care ne țin lipiți de cele pământești; singura grijă pe care trebuie

să o avem este grija de răspunsul la înfricoșătoarea judecată, adică grija de mântuire. În cea de-a doua meditație, ni s-a vorbit despre celelalte două spirite rele, cel al iubirii de domnie și cel al grăirii în deșert. Referitor la primul, putem spune că omul are o mare valoare ca fiind chip al lui Dumnezeu, acesta valorând cât sângele lui Isus, care l-a răscumpărat. De aceea, omul trebuie să îl pună pe El în centrul vieții sale, concentrându-se

asupra Lui. Grăirea în deșert, spunea Sfântul Ioan Scărarul, este „scaunul mării deșarte, semn al nepriceperii, urmarea îmbuibării și necurăției, pierderea umilinței și întunecarea rugăciunii. Este irosirea celui mai de cinste dar pe care l-a dat Dumnezeu omului, darul cuvântului, și prefacerea lui în prilej de păcat și pierzare”. De asemenea, ni s-a vorbit și despre cea mai mare primejdie din viața omului, cea a mândriei care este izvorul răului și al decăderii umane. La sfârșitul fiecărei meditații, a avut loc un moment de reculegere personală, în stil ignațian, unde rugăciunea a fost trăită ca stare, urmată de o împărtășire pe grupe, a diverselor gânduri și idei. După slujba Vecerniei și cină s-a creat un ambient de împărtășire a gândurilor și a meditațiilor pe care le-am făcut, seara concluzionându-se cu o oră de adorație a Preasfântului Sacrament.

La începutul celei de-a treia zi s-a celebrat Utrenia. În cadrul meditațiilor din această zi ne-am

(continuare în pag. 4)

concentrat atenția asupra celor patru spirite bune (virtuți) pe care Sf. Efrem le cere în rugăciunea lui. Astfel prima dintre virtuți, a curăției, a fost reprezentată printr-o analogie cu un agricultor care curăță prima dată terenul unde va sădi, ulterior, și pe care va planta o grădină. Asemenea și noi, trebuie să curățăm prima dată terenul pentru ca mai apoi să sădim celelalte virtuți. Următoarea virtute, aceea a gândului smerit sau a umilinței, este prima sămânță răsărită pe ogorul curăției. A te smeri înseamnă (din slavonul „mera”) a-ți cunoaște măsura, adică a recunoaște mereu că toate faptele bune trebuie puse pe seama lui Dumnezeu, după cum ne sune și apostolul, întrebându-se în 1Corinteni 4,7: „Și ce ai, pe care să nu-l fi primit?”. Am ajuns după aceea la spiritul și virtutea răbdării, căci așa cum ni se spune în Evanghelia după Matei, numai „cine va răbda până în sfârșit acela se va mântui”. Răbdarea se încrede în timp; ea este atentă la maturații, uneori paradoxale, ca și aceea a bobului de grâu ce moare ca să aducă rod. Ultimul dintre subiectele prezentate, a fost spiritul dragostei, care este desăvârșirea și încununarea tuturor celorlalte. Simon Noul Teolog spunea despre omul care se sfințește că devine „un sărac plin de iubire frățească”, care se leapădă de funcțiile lui, de importanța lui socială, pentru a se deschide lui Dumnezeu și aproapelui.

Astfel, după cum am văzut, omul stăpân pe limbă, smerit, răbdător și iubitor de Dumnezeu și de aproapele, ne înfățișează icoana curățită de patimi a omului spiritual. Ca o consecință a acestora urmează „Sfințita doime” după cum o numește Sf. Ioan Scărarul:

„așa, Doamne, Împărate, dăruiește-mi mie ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu...”. El numește „doime nedespărțită” dragostea și smerenia, unde cea dintâi înalță, iar cea de pe urmă îi sprijină pe cei înălțați ca să nu cadă.

După terminarea meditațiilor au urmat momente de rugăciune și împărtășiri, urmate fiind de Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite. După momentele de împărtășire finală asupra meditațiilor și a experienței trăite împreună, am celebrat Calea Crucii, fiind în comuniune cu Sfântul Părinte Papa Francisc și cu cei care, la Colosseum-ul din Roma, celebrau aceeași rugăciune. Ne-am rugat împreună și am meditat asupra Patimii Mântuitorului folosind aceleași texte ca și Sfântul Părinte.

Experiența s-a încheiat în Sâmbăta Floriilor (a lui Lazăr) cu celebrarea Sfintei Liturghii. Ne-am întors la Oradea încărcăți de bucurie și cu dorința de a trăi, de acum înainte, rugăciunea ca stare.

Mulțumim formatorilor pentru această experiență roditoare, Preasfințitului nostru Virgil Bercea, care a fost alături de noi în comuniune de rugăciune și îi mulțumim în special părintelui Marius Taloș care ne-a însoțit și îndrumat în aceste zile, dorindu-i multe haruri și binecuvântări. Nu în ultimul rând, mulțumim în numele tuturor, Bunului Dumnezeu pentru că a făcut aceste lucruri și evenimente posibile și îl rugăm să ne dea putere în lupta noastră continuă de a dăruia mai mult decât am primit, asemenea Lui și iubirii Sale.

Giusepe GHIURCA
Anul II

SFÂNTA ȘI DUMNEZEISCA SPĂLARE A PICIOARELOR

Credincioșii prezenți la Catedrala Greco-Catolică „Sfântul Nicolae” din Oradea, în Sfânta și Marea Joi, au prăznuit patru lucruri: Sfânta Spălare a picioarelor, Cina cea de Taină, Rugăciunea cea mai presus de fire și Vânzarea Domnului.

Vecernia ce se săvârșește împreună cu Liturghia Sfântului Vasile cel Mare a fost celebrată de Preasfințitul Virgil Bercea, împreună cu un sobor de preoți și animată de corul Seminarului Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan” din Oradea.

Momentul cel mai emoționant a fost slujba spălării picioarelor, obicei ce se practică în fiecare an în catedrala noastră. Precum „Stăpânul, Cel ce a arătat ucenicilor pildă de smerenie” și a plecat genunchii în fața apostolilor la Cina cea de Taină, PS Virgil a spălat și a sărutat picioarele a 12 credincioși, printre ei copii, tineri și seminariști. Astfel, credincioșilor le-a fost transmis mesajul de pace și umilință a Mântuitorului și li s-a explicat semnificația acestui gest, nu ca fiind o spălare a trupului, ci o curățire de praful păcatelor omului.

Să ne pregătim, așadar, a trăi Sfintele și

Mântuitoarele Patimi ale Domnului Isus Hristos, pătrunși de aceste întâmplări d u m n e z e i e ș t i pline de taină și necuprinse de minte, precum spune și cântarea: „Cel ce Te-ai încins cu ștergarul și ai spălat picioarele u c e n i c i l o r , H r i s t o a s e Dumnezeule, spală întinarea sufletului nostru și ne încinge pe noi cu legătura spirituală, spre a face poruncile Tale și a cânta bunătatea Ta”.

Antoniuc SUCIU
Anul III

ECUMENISMUL SUFERINȚEI: CĂLĂTORIE DE STUDIU

În dimineața zilei de 15 aprilie 2015, un grup de studenți, bărbați și femei, români și maghiari, studenți laici și studenți seminariști, de la Facultățile de Teologie din cadrul Universității Babeș-Bolyai au plecat din Cluj-Napoca într-o excursie de studiu intitulată „Ecumenismul Suferinței”. În această excursie, am vizitat mai multe închisori în care regimul comunist închidea deținuți politici. În aceste închisori, erau deținuți politici de toate confesiunile, așa încât comemorarea victimelor comunismului este o ocazie propice ecumenismului. De aceea, în această excursie au venit câte zece studenți și un cadru didactic de la Facultățile de

teologie ortodoxă, reformată, greco-catolică și romano-catolică din cadrul Universității Babeș-Bolyai. Din partea Facultății de Teologie Greco-Catolică, au venit trei seminariști de la Blaj, trei de la Cluj și patru de la Seminarul din Oradea, însoțiți de Pr. Horea Ovidiu Pop. Cei patru seminariști din Oradea sunt Antoniu

Suciu, Cristian Matus, Florin Opriș și Adrian Radu (subsemnatul).

În ziua plecării am vizitat penitenciarul din Aiud. La Aiud, penitenciarul este încă folosit, fiind acum o închisoare de maximă securitate. Aici am vizitat zona unde, cândva, erau încarcerati deținuți politici. Însă celule sunt folosite, astfel încât nu le-am putut vizita. Reprezentanții închisorii ne-au răspuns la multe întrebări privind viața unui deținut din zilele noastre. De asemenea, am vizitat biserica ortodoxă din cadrul închisorii, unde ne-a vorbit preotul închisorii. După vizita la închisoarea Aiud, am mers la cimitirul din Aiud, unde sunt înmormântate multe victime ale regimului comunist. La cimitirul din Aiud se află monumentul „Calvarul Aiudului”, un frumos monument dedicat victimelor comunismului, care are în incintă o capelă și niște oseminte ale unor victime ale regimului comunist. De asemenea, lângă cimitir se face o mănăstire de călugări, dedicată memoriei victimelor comunismului.

De la Aiud s-a plecat în municipiul Făgăraș,

unde am înoptat. În ziua următoare am vizitat Biserica reformată din Făgăraș, o biserică cu o lungă istorie. Pe 16 aprilie am mers la Fundația culturală „Negru Vodă”, unde ni s-a ținut o lungă prelegere despre Țara Făgărașului și despre rezistența armată a celor din regiune împotriva regimului comunist. După aceea, am vizitat și cetatea Făgărașului, care a fost o închisoare comunistă între 1950-1960, dar acum este un frumos muzeu. Înainte de părăsi Făgărașul, am vizitat și biserica „Sfântul Nicolae” din Făgăraș, care a fost ctitorită de Sfântul Constantin Brâncoveanu în 1698.

Apoi am mers la Pitești, unde am vizitat una

dintre cumplitele închisori comuniste, acum muzeu. Acolo a avut loc așa-numitul experiment Pitești, un program de „reeducare” sub egida securității, între anii 1949-1951. Cei vizitați de această „reeducare” erau de obicei studenți bănuși de convingeri politice neacceptate de regim. Când a ieșit

la iveală acest „experiment”, cei care-l conduceau au fost judecați și executați de autoritățile comuniste, care voiau să se distanțeze de cele comise. „Reeducarea” de la Pitești avea în mod special un caracter blasfemic și anti-religios, urmărind spălarea creierelor victimelor de orice noțiuni străine comunismului, și inculcarea marxism-leninismului. De asemenea, se urmărea transformarea victimelor în torționari. Astăzi, clădirea fostei închisori se află în administrarea fundației Sfinții Închisorilor, iar în sala unde au avut loc cele mai groaznice torturi este amenajată o capelă, unde se celebrează Sfânta Liturghie. Gravitatea faptelor petrecute la Pitești, unde se încerca „reeducarea” prin tortură, merită studii aprofundate. Aceste evenimente au un puternic iz diabolic, dar astfel de „experimente” de „reeducare” au fost încercate și în alte închisori din România și din lagărul comunist.

În data de 17 aprilie am vizitat Fortul 13 de la închisoarea Jilava, partea închisorii unde au fost închiși deținuți politici. În prezent Jilava este încă

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

închisoare, deci nu este atât de simplu de vizitat, însă sunt planuri să se izoleze Fortul 13 și să devină muzeu, accesibil fără a intra în incinta închisorii. După ce am vizitat Jilava, am mers în București, la Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc. Aici ni s-a ținut o prelegere, acest institut fiind și sponsorul excursiei noastre de studiu.

După plecarea din București am mers la Râmnicu Sărat, unde ni s-a ținut o prelegere despre închisoarea Râmnicu Sărat. În dimineața următoare am vizitat închisoarea, care astăzi este dezafectată, dar se preconizează a fi transformată în muzeu. După aceea, am luat-o înapoi spre Cluj, prin Întorsura Buzăului, pe un drum de un pitoresc deosebit.

Desigur, am meditat cum fiecare regim totalitar își găsește torționari și călăi. Nici în România

comunistă, nici în Germania nazistă și nici în Uniunea Sovietică nu ar fi fost posibil să se comită atrocitățile care s-au făcut, dacă nu ar fi existat acești oameni care sunt gata să lucreze ca torționari, ca paznici în lagăre de exterminare și în gulaguri. Oare mulți oameni aparent normali stau gata să îmbrățișeze răul și, odată angajați într-o structură a opresiunii, devin monștri? Am impresia că adevărata normalitate a omului vine din credință, prin care ne ancorăm în adevărata realitate, aceea că suntem creaturi ale lui Dumnezeu, frați și surori, Biserica Sa și, deci, Familia Sa, un Popor în pelerinaj spre viața veșnică. Adevărata normalitate a omului îmi pare să consistă în apropierea de Dumnezeu, care vindecă sufletul omului de orice rău.

Adrian RADU
Anul I

SĂRBĂTOAREA ÎNVIERII CELEBRATĂ ÎN CATEDRALA DIN ORADEA

Învieria lui Isus Hristos este un eveniment unic în istoria omenirii. În urma răstignirii, morții și îngropării, Hristos a înviat aducând cu sine pacea permanentă a Spiritului Sfânt. Astfel, Învieria Domnului rămâne o taină de neînțeles pentru mîntuirea omenească, fiind cuprinsă și experimentată prin credință.

Sărbătoarea Învierii deschide o perspectivă nouă, detașând astfel omenirea de lumea materială și aducând-o în lumea credinței, a spiritualității creștine. Odată cu această detașare se redefinește capacitatea umană de înțelegere a puterii dumnezeiești, prin învățatura și semnificația profundă a Învierii Domnului. Fiind cea mai importantă sărbătoare a creștinătății, simbolizând victoria Mântuitorului Hristos asupra păcatelor și implicit a morții, credincioșii greco-catolici din Oradea, alături de seminariști, de formatorii lor și de un sobor de preoți, ne-am unit cu toții în jurul păstorului

nostru PS Virgil Bercea avându-l ca invitat pe PS László Böcskei, episcop romano-catolic al Diecezei de Oradea.

Slujba din Noaptea de Paști, care a început în jurul orelor 23:30, este alcătuită din trei părți: cântările canonului sâmbetei celei mari, urmat de Utrenia Învierii ca în cea de-a treia parte să ne rugăm Canonul Învierii. PS Virgil a subliniat în cuvântul de învățătură,

citându-l pe Sf. Ioan Gură de Aur, că Hristos a înviat și viața stăpânește!

Dintre rugăciunile acestei Sfinte Slujbe din Noaptea de Paști amintim una care cuprinde în ea esența trăirii adevărate a Învierii:

Ziua Învierii! Și să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere. Și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le.

REDACTIA

MĂRTURISIND ÎNVIEREA

Centrul credinței creștine este reprezentat de Învierea lui Isus: „Dacă Isus nu a înviat, zadarnică este credința voastră”, spune apostolul Pavel (I Corinteni 15, 17). El, Fiul lui Dumnezeu, a luat chipul creaturii, făcându-se om; a suferit, a fost dat la moarte și a înviat a treia zi din morți. Aceste adevăruri le mărturisim atunci când recităm Crezul.

Mărturisirea Învierii o întâlnim în fiecare din cele patru evanghelii ale Noului Testament: Evanghelia după Matei ne prezintă în capitolul 28 împrejurările în care a avut loc învierea și prezentarea martorilor evenimentului; evanghelistul Marcu, în capitolul 16 ne relatează istorisirea învierii; Luca ne prezintă învierea în capitolul 24, iar Ioan rezervă evenimentului două capitole, respectiv 20 și 21. Faptele Apostolilor ne prezintă în capitolul 1 unele informații în legătură cu Învierea Domnului cât și despre cele ce s-au întâmplat între evenimentul Învierii și cel al Înălțării. Sfântul Apostol Pavel, în capitolul 15 din Epistola I către Corinteni, face referiri în legătură cu cele ce s-au întâmplat la Înviere. Aceste mărturii neotestamentare reprezintă temelia pe care se clădește credința în Înviere, acest eveniment pe care noi creștinii îl amintim an de an în timpul sărbătorii Paștelui.

Pornind de aici ne întrebăm cum ne raportăm noi, cei din seminarul orădean, la acest mister al Învierii. Este necesară o autoevaluare a conștiinței pentru toată această perioadă pe care ne-am petrecut-o aici, în casa lui Isus. Ne putem întreba, de exemplu, care sunt motivațiile solide pentru care ne aflăm aici; de ce anumite lucruri din viața noastră nu merg așa cum ne-am dori; dacă suntem cumva piatră de poticnire pentru careva și multe alte întrebări de acest fel.

Consider că întrebarea fundamentală pe care trebuie să ne-o punem este: Câtă iubire am pus în fiecare act pe care l-am întreprins? Oare nu după iubire vom fi judecați? Și totuși uneori ne comportăm ca și cum nu am cunoaște acest sentiment. Acordăm o mare importanță lucrurilor lipsite de valoare, în detrimentul celor de o valoare inestimabilă. Aici și acum este necesar să ne revizuiam atitudinea față de tot ce este cu adevărat important și să punem conștiința să lucreze la recunoașterea adevăratelor valori! Așadar, să mergem curajos înainte pe cărarea dreptății și a iubirii, mărturisind Învierea!

Cristi-Daniel NEAGOE
Anul I

BIBLIA de la Blaj – 220 ani de la tipărire

Biblioteca Județeană „Gheorghe Șincai” din Oradea a găzduit joi 23 aprilie 2015, de Ziua Internațională a Cărții și a Bibliotecarului, expoziția aniversară a BIBLIEI de la Blaj – 220 ani de la tipărire. Prezenți la această manifestare, alături de episcopul nostru PS. Virgil Bercea, de părintele rector Anton-Vasile Cioba, de seminariști, profesorii de la Facultatea de Teologie Greco-Catolică Oradea; am surprins momente emoționante despre BIBLIA de la Blaj.

Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea, a subliniat în deschiderea expoziției faptul că: Biblia de la Blaj reprezintă punctul de pornire al evoluției limbii române, reprezentând o carte de căpătâi. Pentru prima dată apar în literatură citate din BIBLIA de la Blaj, în poezia Glossă a lui Mihai Eminescu. Există manuscrise din această traducere a BIBLIEI de la Blaj în Biblioteca Filialei Academiei Române din Cluj.

Pentru prima dată când a avut ocazia să vadă un exemplar din această traducere a BIBLIEI de la Blaj, sublinia PS. Virgil, a fost în anul 1992 la Brașov.

Transcrierea cu caractere latinești a fost realizată în anul 2001 și s-a publicat cu sprijinul financiar al Papei Ioan Paul al –II-lea. Biblia reprezintă punctul central de unire pentru toți creștinii.

Domnul Silviu Sana, bibliotecar la secția de „colecții speciale” a Bibliotecii Județene din Oradea, realizatorul expoziției, a subliniat că: BIBLIA de la Blaj se înscrie în calendarul evenimentelor marilor personalități ale anului 2015, deși nu este o persoană.

Prof. Univ. Dr. Ciprian Simuț de la Universitatea Emanuel din Oradea a precizat că: Biblia ne unește pe toți creștinii și ne ajută să înfăptuim toată lucrarea bună, mesajul ei fiind actual. Traducerea BIBLIEI de la Blaj transmite acest mesaj original.

Istoricul Blaga Mihoc a reliefat în discursul prezentat că : BIBLIA de la Blaj reprezintă o capodoperă a timpului care rămâne actuală datorită limbajului modern.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru această traducere exemplară!

Cristi-Daniel NEAGOE
Anul I

Episcopia Română Unită cu Roma,
Greco-Catolică de Oradea
**SEMINARUL TEOLOGIC
GRECO-CATOLIC
«SFINȚII VASILE,
GRIGORE ȘI IOAN»**

Universitatea Babeș-Bolyai
Facultatea de Teologie
Greco-Catolică
Departamentul Oradea
Asociația Studențească
„Coriolan Tămăian” Oradea
-ASCTO-

„Isus Hristos, ieri și azi și în veci, este același” (Evr. 13, 8), dar lumea se schimbă cu o viteză tot mai mare. În fața acestei realități presante pentru omul contemporan, care este în același timp fiu al Bisericii, organismul eclezial trebuie să dea un răspuns satisfăcător...

Experiența liturgică include atât actualizarea, oferită de Părinții Conciliului Vatican II, adică adaptarea vieții ecleziale la spiritul epocii, cât și fidelitatea răsăritenilor față de tradiție, care încearcă să-și păstreze spiritualitatea iconică, uneori cu riscul neînțelegerii ritualurilor de către credincioși.

Ce anume formează identitatea Bisericii în plan istoric? Cum să trăim Tradiția evitând inerția în fața înnoirii, dar și excesele reformatoare?

ASCTO vă invită să participați la **Sesiunea de comunicări științifice a studenților**, desfășurată în perioada **14-16 mai 2015**, în Aula Magna a Seminarului Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan” din Oradea.

Tema sesiunii de comunicări științifice este:

Biserica între Tradiție și modernitate

Vă rugăm să confirmați participarea dumneavoastră prin e-mail la adresa **ascto@yahoo.com** sau telefonic la nr. 0751333304, **până la 03 mai 2015**.

Participanților li se va asigura masa și cazarea.

Vă mulțumim anticipat pentru participarea dumneavoastră.

Director departament
lect. dr. Ionuț Popescu

Președinte ASCTO
Antoniu Suci

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Anton CIOBA

Redactor: Antoniu SUCIU

Din redacție: Cristian BONȚE, Mihaela DANCIU, Andrei MOTYKA, Cristian NEAGOE, Antoniu SUCIU

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic,
Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminaroradea@yahoo.com

www.seminaroradea.ro